

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HOE EEN DUBBELTJE ROLLEN KAN

Blijspel in 3 bedrijven

door

Marc van Looy

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr. 1989

PERSONEN

2 dames - 5 heren

Annie : vrouw, ± 38 jaar

Bert : werkloze man, ± 36 jaar

Christel : hun dochter van ± 18 jaar

Dirk : het vriendje van Christel en ± 22 jaar

Eduard : broer van Annie, politieagent

Facteur

Gustaf : buur van het echtpaar

1880

DECOR

Het verhaal speelt in de huiskamer van de familie Hellemans, ergens in Antwerpen. De kamer is gezellig ingericht, doch zeker niet overdreven. Er is wel televisie en een muziekinstallatie. Achteraan hebben we een deur naar de inkomhall. Links is een deur naar de keuken, rechts een deur naar de badkamer en de slaapkamers.

Het is aangewezen dit stuk in het dialect te spelen. Het is geschreven naar het zacht Antwerps dialect.

E E R S T E B E D R I J F

(Als het doek opgaat is het ongeveer 9 uur 's morgens. Bert leest de krant in broek en overhemdje. Annie in peignoir leest een populair damesblad. Zij hebben juist gedaan met hun ontbijt.)

BERT : Is er nog koffie?

ANNIE : *(zonder opkijken)* In de thermos zeker...

BERT : Ik dacht dat die leeg was?

ANNIE : En 't is just verse van deze morgen, nen hele pot vol!

BERT : Vol geweest!

ANNIE : *(ziet rond)* Wie drinkt dat hier allemaal uit? We zijn maar met z'n drieën!

BERT : *(leest ondertussen voort)* Ge weet dat ons Christel 's morgens ne liter koffie moet hebben veur heure nadorst... En wij dan nog een paar koemekes en 't is afgelopen.

ANNIE : Allee, vooruit, ik zal dan maar andere maken, want die is deze middag toch weer op.

BERT : Zijt blij dat ik nen hele dag koffie drink. Als ik na den dop eens blijf hangen en ik drink bier dan is het ook niet goed.

ANNIE : Ge meugt bier drinken als gij dat wilt maar ge moet op tijd thuis zijn, daarmee uit. Als gij bier drinkt dan hebt ge daar altijd nen hele dag voor nodig of het scheelt niet veel. *(Gaat af en de rest antwoordt zij vanuit de keuken.)*

BERT : Och, dat hoort er af en toe eens bij...

ANNIE : Zeg, staat er iets in de gazet van die brand van gisterenavond?

BERT : Waar heeft het gebrand?

ANNIE : Awel, bij den directeur van de bank in de Kerkstraat. Helemaal afgebrand!

BERT : Helemaal opgebrand zeker!

ANNIE : Da's toch hetzelfde hé, alles plat...

BERT : Nee, da's belange niet hetzelfde. Als het bij ons moest branden hé, dan brandt het **af**, dan hebben wij niks niemeer. Maar als het bij zo nen directeur brand hé, dan brandt het **oep**, want die zal een paar maanden later wel iets in de plaats zetten dat vijf keere zo groot is.

ANNIE : *(terug opgekomen)* 't Is nie serieus in deze wereld hé jongen... Het enigste dat wij kunnen, is proberen van zes juiste kruiskes in te vullen op ons

lottoformulierke, en dan nog hopen dat er geen vijftig ander paljassen hetzelfde hebben ingevuld.

(Er wordt gebeld.)

ANNIE : Miljaar, wie mag da zijn? Zo vruug? Ik heb nog geen kleren aan. Gaat gij maar eens opendoen, Bert. *(Afn naar de slaapkamer)*

BERT : Jaja, ik kan beter gaan opendoen, ik heb mijn zondags kostuum aan. *(Hij gaat opendoen. Na enkele ogenblikken terug op, gevolgd door de fakteur.)* Wacht, ik zal ze eens efkens gaan roepen.

FAKTEUR : Ge moet u niet te hard spoeden, ik heb wel efkens tijd. Ik mag niet te vroeg binnen zijn ook niet, want anders denken ze dat mijnen toer te licht is, en dan krijg ik er misschien een paar straten bij.

BERT : Zet u dan maar efkens. *(Afn naar slaapkamer)*

FAKTEUR : *(Zet zich aan de nog gedekte tafel.)* Zou ik hier nu een stukske hesp durven proeven? *(ziet naar slaapkamerdeur... twijfelt en neemt dan een stukske. Net op dat moment komt Bert terug binnen.)*

BERT : Smakelijk!

FAKTEUR : Merci. Zegt maar hoeveel dat mijn schuld is. Maar 't zag er zo lekker uit en ik dacht: een klein stukske zal er wel overschieten voor die sukkelaar van ne fakteur hé??

BERT : Ja jongen, pakt gerust nen boterham met hesp als ge wilt...

FAKTEUR : *(begint onmiddellijk een boterham te smeren en zegt)* Nee, da's echt nie nodig... maar allee, als ge blijft aandringen... weigeren is onbeleefd hé...

BERT : Doet gerust jongen, dat hebt ge dan toch al zeker gehad, want met nieuwjaar moet ge het nog altijd afwachten hé?

FAKTEUR : Merci. Luistert mijnheer: als ge 's morgens om halfzes moet opstaan hé, dan smaakt uwen boterham nog niet goed. 't Enige dat ik 's morgens naar binnen krijg dat is een taske kofte. En daar moet ik het dan mee doen tot tien ure, als mijne eerste ronde gedaan is.

BERT : Hebt gij al zo vroeg gedaan met uw werk?

FAKTEUR : *(met volle mond)* Neenee, dan moet ik nog zeker een uur of twee rond met reklaam en drukwerk.

ANNIE : *(gekleed op, doet nog hier en daar wat knopen of lintjes vast)* Ha fakteur... Komt gij hier uw boterhammen opeten tegenwoordig?

FAKTEUR : Neenee, niet die van mij... Die van u!

ANNIE : En smaakt het een beetje?

FAKTEUR : Merci, 't is heel goed. Echt goed. Goei hesp, goei brood met malse korsten...

BERT : Dat moet hé fakteur, want ik heb valse tanden.

FAKTEUR : Ik ook mijnheer. Ik kan bijna niet eten zonder soppen.

BERT : Vraagt dan toch een taske kofte, fakteur!

FAKTEUR : Ja, maar ik wil jullie niet derangeren hé.

ANNIE : Op een tas kofte zal 't nie op aankomen zeker?

FAKTEUR : 't Is niet te hopen hé, madame.

ANNIE : Toch zult ge nog efkens moeten wachten fakteur, want de kofte is nog aan 't doorlopen.

FAKTEUR : Jamaar, 'k heb tijd. Allee, 't is te zeggen, geen uren natuurlijk.

ANNIE : 'k Zal eens gaan zien of dat 'm nog nie klaar is.

BERT : Zeg, wacht eens. Tekent eens eerst dien boek van de fakteur, hij heeft ne "recommandee" bij voor u.

ANNIE : Voor mij? En wat staat daar in?

BERT : Ge moet eerst tekenen, eer krijgt ge die niet.

ANNIE : Van wie of wat komt die?

FAKTEUR : Van 't R.V.A.

ANNIE : Van 't R.V.A.? Moeten die nu nen aangetekenden brief sturen? 't Is juist naast de deur!

BERT : Ze moeten de post toch in leven houden hé!

ANNIE : Ja, en wij zullen de fakteurs wel in leven houden.

FAKTEUR : En zo blijft de wereld draaien, hé madame. Den ene is er voor den anderen hé.

BERT : Allee Annie, tekent nu dien boek en leest dien brief. Ge moet u waarschijnlijk ergens gaan aanbieden voor werk.

ANNIE : (*kwaad*) Stel u voor! Dat ze mij uit heel die hoop doppers uitkiezen om te gaan werken. Dat ze die jonge dinges maar pakken, die roepen altijd het hardste voor werk als er ergens een betoging is voor werk. (*tekent dan en begint te lezen*)

BERT : Die jonge dinges die doen dat maar alleen met de bedoeling dat alle bazen van de bedrijven hen zouden zien op T.V. Met zo'ne grote spandoek in hun handen om op te vallen. En als ze dan veur werk gaan zien, dan zegt dien baas: heb ik u laatst niet in die betoging gezien? Jaja, mijnheer directeur, wij willen werk. En dan zegt dien directeur: Ja, juffrouw, ik zal dan wel iemand anders zoeken om te werken, en als ik eens iemand nodig hem om met spandoeken door mijn fabriek te lopen

dan kom ik u wel halen. En floep, ze staan terug aan den dop... Da's al wat die snotneuzen moeten hebben!

ANNIE : Zeg Bert, nu moet ik op den tiende maart om tien uur op 't tiende verdiep bij mijnheer Tienpont komen. Waarvoor zou dat zijn?

BERT : Dat gaat gij binnen een halfuur weten zie. 't is half tien.

ANNIE : En is 't vandaag den tiende?

FAKTEUR : Heel den dag madame. En morgen is 't den elfde, dan verjaart ons Jeanne.

ANNIE : Amaai, dat konden ze ook niet later laten weten. Als ik nu eens niet thuis was geweest, wat dan?

FAKTEUR : Dan had gij dien aangetekenden brief op de post moeten komen halen hé madame.

ANNIE : Maar dan had ik toch niet om tien uur op 't RVA kunnen zijn?

BERT : Dan hadden ze u wel komen halen. Ze weten immers dat gij naast de deur woont.

ANNIE : Als ik nu eens niet gaan, dan moet ik zeker niet gaan werken.

BERT : Pas op hé. Da's evengoed als het werk weigeren. Dat weet ge hé.

ANNIE : Maar als ik nu zeg dat ik genen brief heb gekregen?

FAKTEUR : En ge hebt juist getekent dat ge hem ontvangen hebt madame!

ANNIE : Ja, dat had ik weeral niet mogen doen.

FAKTEUR : Is de kofte nog niet klaar madame?

ANNIE : Dedju fakteur. Chance dat gij hier nog zijt, want als ik iets hoor over werken dan loopt heel het huishouden in het honderd. *(af naar keuken voor kofte)*

FAKTEUR : Ik werk ook niet geire. Maar allee, op de post valt dat nogal mee.

BERT : Hoeveel "breaks" hebt gij zo, fakteur?

FAKTEUR : Dat hangt af van mijn zak, hé mijnheer. Veel brieven, weinig breaks. Weinig brieven, veel breaks ...

BERT : Vandaag weinig brieven?

FAKTEUR : Neenee! Veel! 't Is nog maar den tweede keer dat ik efkens kan uitblazen. Op nen normalen dag heb ik ne keer of vier den tijd om eens hier of daar een klapke te doen.

ANNIE : *(terug met kofte)* Alstublieft fakteur, bedien uzelf.

FAKTEUR : Hebt ge nog een proper tas, madame?

ANNIE : Och ja, dat hebt ge nodig om uit te drinken zeker?

FAKTEUR : Meestal wel, hé madame. 'k Heb al eens geprobeerd van uit mijn klak te drinken, maar die is niet goed waterdicht geloof ik.

BERT : Dan zien jullie er nogal uit als 't regent zeker?

FAKTEUR : Zwijgt, mijnheer, wij zien af in zo'n natte winters zulle.

ANNIE : Voilà facteur, hier is uw tas.

FAKTEUR : Merci. Nu zal ik eens rap een taske drinken, en dan ben ik ermee weg.
Anders ben ik nog niet binnen om tien uur.

ANNIE : Ja, ik zal mij ook maar spoeden. 'k Moet mij nog schminken.

BERT : Zeg, is dat nodig om naar hiernaast te gaan?

ANNIE : Watte?

BERT : Dat ge u gaat beschilderen?

ANNIE : Gaat gij de deur uit zonder u te scheren?

BERT : Neen, maar dat is iets anders...

ANNIE : Wat is daar anders aan?

BERT : Doet maar gauw voort, want als we daarover beginnen zou het wel eens kunnen dat ge tegen de middag nog niet geschilderd zijt.

ANNIE : We zullen het er later nog wel eens over hebben. *(af)*

FAKTEUR : Voilà, mijne kofte is uit. Ik denk dat ik maar eens verder ga.

BERT : Zijt ge zeker dat ge helemaal uitgerust zijn?

FAKTEUR : Ik voel mij al veel beter...

BERT : Moet ge geen dessertje meer hebben?

FAKTEUR : Tja, als 't niet te lang duurt. Maar ge moet u niet forceren.

BERT : Wat hebt ge geire? Een stukske cake of een borreltje?

FAKTEUR : Awel ja, da's een goei gedacht.

BERT : 'g Hebt tegenslag faktor, 'k heb geen van de twee in huis.

FAKTEUR : Och, da's niks. De volgende keer misschien hé...

BERT : Wil ik rap een beetje rijsttap koken?

FAKTEUR : Doe geen moeite. 't Zou mij verwonderen dat gij dat binnen de vijf minuten klaar krijgt.

BERT : 'k Geloof het ook niet, want dat gasvuur dat wij hebben, dat is niet van de rapste.
Het heeft nog ooit in de kantien van de post gestaan, geloof ik.

FAKTEUR : Allee, dan ga ik maar eens voort mijne ronde doen. Tot morgen.

BERT : Denkt ge dat er morgen weeral ne recommandee voor ons zal zijn?

FAKTEUR : Dat kan zijn, maar dat kan ik nu nog niet zeggen zulle. Ik ben gene waarzegger... *(af)*

BERT : Neen, gij zijt ne waarnemer. *(laat faktor uit, terug op)* Waar is mijn gazet?

ANNIE : *(terug op, half geschminkt, met handdoek rond hoofd gebonden.)* Is hij weg, die bitskoemmer?

BERT : Ge komt just te laat als ge hem nog iets cadeau wilde doen.

ANNIE : Zeg, denkt gij dat die de volgende keer nog binnen mag van mij? Dat ziet ge van hier. Stel u voor: den eerste keer dat da stuk fakteur hier binnenkomt smeert dat zijn eigen boterhammen op, en die reklameert dan nog dat de kofte te lang wegblijft. Waar gaan we naartoe?

BERT : Bij die mannen van de post is het er alleen maar om te doen om hunnen tijd door te krijgen. Die moeten alle dagen iets vers uitvinden om hun uren vol te krijgen.

ANNIE : En die noemen dat dan werken? Zo, hoe zie ik eruit? 'k Zal maar niet te veel moeite doen. Stel u voor dat mijnen nieuwen baas mij wat te schoon vindt, dan moet ik misschien daarom gaan werken.

BERT : Aan uw schoonheid zal die schmink niet veel veranderen...

ANNIE : (*kwaad*) Hoe bedoelt ge?

BERT : Awel, ne geblutsten auto hé, als ze die in een ander kleur spuiten zonder uitblutsen, is dat ook genen nieuwe zulle.

ANNIE : (*nog kwader*) Wat wilt ge daarmee zeggen?

BERT : (*Om de situatie te ontvluchten*) Is er al ne nieuwe rol WC-papier op 't toilet. Ik heb krampen.

ANNIE : D'r is alleen nog grof schuurpapier. Pakt dat maar. Dat is goed genoeg voor u.

(Annie kamt haar haren. Er wordt gebeld. Voordat Annie de kans krijgt om open te doen is Bert al bij de deur om open te doen. Gustaf en Bert komen binnen.)

BERT : Wat hebt ge nodig?

GUSTAF : Vier oogvijzen. Als 't kan geplastificeerde.

BERT : 'k Heb twee ogen en vier vijzen, maar vier oogvijzen dat is wat anders. (*naar keuken*)

ANNIE : Hebt ge hem gehoord Staf... Nu zegt hij het zelf dat hij maar vier vijzen heeft.

GUSTAF : Ha, dag Annie, ge zijt u zo aan 't opdoffen. Ge gaat toch niet op jacht zeker?

ANNIE : Wie zou mij nog willen in mijnen ouderdom?

GUSTAF : Als ze mij morgen de kans geven... Ik zou niet twijfelen.

ANNIE : Ziet maar dat onzen Bert dat niet hoort. Hij wordt misschien nog jaloers.

GUSTAF : Zeg, ik zwans maar zulle.

ANNIE : Met wat zwanst ge, Staf?

GUSTAF : Ik leg geen eieren in andermans nest. Dat weet den Bert ook wel.

ANNIE : Maar ge komt hier bijna alle dagen, hoe komt dat dan?

GUSTAF : Wat moet ik anders doen? Ik kan toch niet alle dagen in de zoologie gaan wandelen?

BERT : *(terug op)* Ik heb geen oogvizien, Staf. Waarvoor moeten die eigenlijk dienen?

GUSTAF : Ik zoek een afstandsbediening voor mijn garagepoort te maken. Ik zou willen dat ik die met een koordeke zou kunnen opendoen als ik in mijnen auto zit.

BERT : En hoe krijgt ge die dan terug dicht als ge met uwe auto op straat staat?

GUSTAF : 'k Zal maar eerst zorgen dat ik ze openkrijg. Dichtdoen zijn zorgen voor later.

ANNIE : Voilà, ik ben klaar. 't Is nog wel te vroeg, maar ik zal maar doorgaan. Hoe rapper dat ik daar ben, hoe rapper dat ik terug thuis ben. *(neemt jas en gaat af)*

BERT : Ze heeft het goed zitten, Staf.

GUSTAF : Naar waar heeft ze het?

BERT : Ze moet naar den RVA komen. Ze heeft schrik dat ze haar hier of daar zal moeten gaan aanbieden voor werk. Ze is dat doppen nu goed gewoon, en ze vindt dat het werken voor de jonge dingies is.

GUSTAF : Ze heeft misschien gelijk, maar ik zou een jobke toch maar aanpakken als ik haar was. Ge kunt nooit weten dat den tijd nog wat slechter wordt, en dan zullen die centjes goed van pas komen, zeker?

BERT : Ja, maar nu moet ze er niks voor doen, en anders moet ze voor een paar frankskens meer, een hele dag gaan werken, zegt ze.

GUSTAF : Maar dat doppen blijft toch ook niet duren?

BERT : Ze dopt nog maar twee jaar en een half, en dan trekt ge nog heel wat, zulle.

GUSTAF : En gij... zoekt gij nog naar werk?

BERT : Alle dagen man. Maar 't valt niet mee.

GUSTAF : 'k Weet het jong. Bij ons op 't fabriek zijn er ook weeral 25 buitengevloegen. Deze keer meer dan de helft van mijn ploeg. Ik denk dat het nog zover gaat komen dat ze dat ploegensysteem gaan afschaffen, en dat we met nog juist de helft van de mensen voort zullen doen. Ik hoop dat ik kan blijven, want ik heb geen goesting om te gaan doppen of om ander werk te zoeken.

BERT : Gij staat nu met de late zeker?

GUSTAF : Ha ja, anders kon ik hier niet zijn hé...

BERT : Goesting om een kaartje te leggen?

GUSTAF : Neenee, ik ga voort aan mijn garagepoort werken.

(Er wordt gebeld. Bert gaat opendoen en komt terug binnen, gevolgd door Christel. Christel komt huilend binnen.)

BERT : Wat hebde gij? Is er iets gebeurd?

CHRISTEL : *(loopt recht naar de sofa en laat er zich invallen)* Laat mij gerust.

BERT : Ja maar, wat is er dan? Zegt dan tenminste iets.

CHRISTEL : 'k Zal het wel eens vertellen, maar laat mij eerst een tijdje gerust.

BERT : *(tegen Staf)* Allee, wa mankeert die nu? Heeft ze 'n puistje op haar kin? Is ze in verwachting? Is ze van 't school gesmeten? In godsnaam, Christel, zegt tenminste wat er gebeurd is!

(Christel snikt en zegt niets.)

BERT : Daar zoudt ge het nu toch van krijgen hé. Daar is iets serieus met uw dochter gebeurd en ge moogt het niet weten! Allee Staf, wat denkt gij dat er is?

GUSTAF : Ze is misschien ziek?

BERT : *(tegen Christel)* Zijt ge ziek?

CHRISTEL : *(knikt neen)*

BERT : Zijt ge van 't school gesmeten?

CHRISTEL : *(knikt neen)*

BERT : Hebt ge een accident gehad?

CHRISTEL : *(knikt neen)*

BERT : Zijt ge soms in verwachting?

CHRISTEL : *(begint hevig te snikken)*

BERT : *(handen in het haar)* Had ik het niet gedacht. 't Moest ervan komen. 'k Heb het zien aankomen! Het wordt alle dagen wat later eer ze naar huis komen. En dan gaan pa en ma slapen en dan blijven ze hier in 't salon nog wat zitten. En als ge dan 's anderendaags vraagt wat ze gedaan hebben, dan hebben ze boekskes van Suske en Wiske gelezen... Allee Staf, moet ge daar nu blijven bijzitten tot dat die snotjong gaan slapen? Kunt ge die nu niet meer vertrouwen als ze alleen zijn? Wat vindt gij ervan?

GUSTAF : Luistert, als ze boekskes van Suske en Wiske lezen, hoeft ge daar niet bij te zijn hé.

BERT : 'k Had 's anderendaags moeten vragen wat er in die boekskes stond. *(tegen Christel)* En weet uwe knappe dat al?

CHRISTEL : Watte?

BERT : Awel, dat hij vader gaat worden...

CHRISTEL : Maar pa, ik ben niet in verwachting, waar haalt gij dat.

BERT : Jamaar, ge zegt het just...

CHRISTEL : Ik heb niks gezegd.

BERT : Allee Staf, wat is 't? Gij hebt het toch ook gehoord hé?

GUSTAF : Eerlijk gezegd Bert, ik heb niks gehoord.

BERT : Allee, ik ben zot hé...

CHRISTEL : Pa, luistert, ik zal het zeggen wat er is. 't Is af met den Dirk. (*snikt terug heftig*)

BERT : Da's wat anders. Dan zult ge zo direkt niet meer in verwachting geraken... Zeg, en van wanneer weet gij dat al?

CHRISTEL : Van daarjuist, tiens.

BERT : Waar hebt gij die dan gezien?

CHRISTEL : Hij stond aan de poort van 't school te wachten.

BERT : En heeft hij dat daar gezegd?

CHRISTEL : Neen, hij vroeg om mee naar de Roden Beer te gaan, voor ne koffe.

BERT : En dat deed gij liever dan naar school gaan?

CHRISTEL : Hij zei dat we eens serieus moeten klappen over later.

BERT : 's Morgens om half negen aan de poort van 't school.

CHRISTEL : Nee pa, in 't café met een koemeke koffe...

BERT : En wat heeft hij dan gezegd?

CHRISTEL : Dat hij mij liever niet meer wou zien.

BERT : Hij had genoeg gezien, of wat?

CHRISTEL : Nee... Hij had genen tijd niemeer, met zijn studies zei hij. Hij ging het nu serieus menen, en dan had hij toch genen tijd voor een lief, zei hij.

BERT : Zei hij dat?

CHRISTEL : Ja. Ik moest maar eens terugkomen als hij afgestudeerd was, zei hij, eer niet.

BERT : Ja, en dat kan lang duren, want hij leest liever boekskes van Suske en Wiske in plaats van zijne kursus.

CHRISTEL : Och pa, gij verstaat dat niet hé...

BERT : Watte niet...? Die boekskes van Suske en Wiske?

CHRISTEL : Gij weet niet hoe erg dat dat is!

BERT : Heel erg, want dat was zeker de laatste jongen die vrij was.

CHRISTEL : Pa, zwijgt erover en laat mij vijf minuten gerust.

BERT : (*kijkt op horloge*) Uwen tijd gaat nu in. Start. Allee Staf, kunt gij dat nu begrijpen? 't Is precies of de wereld is ingestort voor haar.

GUSTAF : 't Zal wel "de grote liefde" geweest zijn zeker?

BERT : Ja, het zal wel heel groot geweest zijn, want ze hadden er alle dagen, heel veel tijd voor nodig.

GUSTAF : Zo gaat dat hé!

BERT : En dan nog bleiten voor zone kerel... Vanaf 't derde middelbaar heeft hij alle studie jaren twee keren gedaan. En nu is hij met veel moeite, en met nog meer centen van papa, aan de universiteit begonnen. Ook al 't tweede jaar voor de eerste kandidatuur. Maar allee, nu gaat hij het serieus menen, dat gaat wat worden!

GUSTAF : Hij steekt vol goei voornemens, dat hoort ge zo.

BERT : Ik denk dat hij met zijn voornemens bij een ander lief steekt, ja.

(Christel begint ineens weer harder te snikken.)

BERT : *(tegen Christel)* Nog niks zeggen hé! Uw vijf minuten zijn nog niet om.

CHRISTEL : Pa, schei alstublieft uit, ik krijg er koppijn van.

BERT : Ge hadt beter koppijn gekregen toen ge hem voor de eerste keer zag.

CHRISTEL : Pa, in den tijd hebt gij zelf gezegd dat het ne serieuze kerel was.

BERT : Ja, dat heb ik eens gezegd, maar toen wist ik er nog niks van. Maar hoe meer dat ge erover vertelde, hoe minder dat ik er moest van hebben. Hij heeft u schoon aan 't lijntje gehouden, twee jaar aan een stuk...

CHRISTEL : En toch zie ik hem nog geire...

BERT : Wel, nu dat hij hier niet meer zal komen, nu begin ik er respect voor te krijgen.

CHRISTEL : Pa, schei uit met hem belachelijk te maken of ik trap het hier af.

BERT : Allee, en naar waar trekt ge? Bij den Dirk moogt ge ook niet meer komen.

(Christel begint weer terug te huilen.)

BERT : Staf, zou daar iets aan te doen zijn denkt gij?

GUSTAF : Ik heb daar geen ervaring mee, Bert, ik ben nooit van 't straat geraakt.

BERT : Volgens mij is dat het slimste. Ge ziet de gevolgen van de grote liefde daar zitten.

GUSTAF : Dat zal wel overgaan zeker?

BERT : 't Is te hopen. 't Zou er hier anders lief gaan uitzien.

GUSTAF : Het heeft wat tijd nodig om te slijten hé.

BERT : Als het maar geen eeuwigheid duurt...

GUSTAF : Morgen zal het al veel beter zijn.

BERT : Zeg Staf, daarjuist zegt ge dat ge er geen verstand van hebt, en nu weet gij precies te vertellen hoe dat het hier gaat aflopen...

GUSTAF : Ik denk dat ik er niet ver naast zal zijn.

BERT : Allee, op hoop van zegen dan. Zeg Christel, wilt gij soms een tas kofte hebben?

CHRISTEL : Zwijgt nu over kofte...

BERT : Jammaar, hier krijgt ge er genen Dirk bij zulle.

CHRISTEL : Geeft mij liever een goei borrel.

BERT : Achttien jaar en dat begint om tien uur 's morgens borrels te drinken... Waar gaan we naartoe.

CHRISTEL : Laat het maar al. Ik moet al niks meer hebben.

BERT : Jammaar, ge krijgt er één. Als dat helpt, met alle plezier dan. Staf, gij ook een borrel?

GUSTAF : Ik zal voor de gezelligheid eentje meedrinken, ja.

BERT : Allee vooruit dan. Drie borrels. 't Zal gezellig worden. Wil ik een zacht muziekske opzetten? En twee kaarsen aansteken?

CHRISTEL : Pa, gij kunt nooit eens serieus zijn!

BERT : Ik zeg al niks meer, maar denkt gij dat het hier dan gezellig gaat worden als we allemaal zwijgen?

CHRISTEL : Klapt dan over wat anders, en laat mij efkens gerust...

BERT : Ja, we zullen eens over wat anders klappen: moet gij niemeer naar school?

CHRISTEL : Hoe kunt ge nu in zo'n stemming naar 't school gaan?

BERT : Allee vooruit dan, ene dag zal wel geen kwaad kunnen. Maar morgen gaat ge toch wel terug zeker?

CHRISTEL : Dat weet ik nog niet.

BERT : Maar de Staf zegt juist dat het morgen al veel beter zal zijn. Hé Staf?

GUSTAF : Dat is mogelijk, ja.

BERT : Allee kom, drink eens van uw borrel, gaat u wat verfrissen en dan zullen we daar nog eens serieus over klappen. Klaar Christel?

CHRISTEL : Wat valt er nog over te zeggen?

BERT : Ge moet die charel maar zo rap mogelijk vergeten, Christel. Er zijn er nog veel ander en beter. Gij zijt nog maar achttien, en ge doet al precies of dat ge gaat overschieten.

(er wordt gebeld)

BERT : Zeg, nu wordt ik het beu, ik ga die bel afkoppelen. *(Hij gaat opendoen en komt terug met de fakteur.)* Ha, fakteur. hebt ge weer nen aangetekenden brief of hebt ge weer honger, wat is 't?

FAKTEUR : Neenee, neenee, maar ik heb mijnen bic hier ergens laten liggen denk ik.

BERT : Uwen bic, wat voor ene was het?

FAKTEUR : Zo ne gewonen bic van 10 frank, nen blauwe, en bijna leeg...

BERT : En komt gij daar speciaal voor terug, voor ne legen bic?

FAKTEUR : Da's een principiëskwestie mijnheer. Als ik elke keer op de post ne nieuwen bic gaan vragen, dan kost dat een boem geld waar dat den braven burger voor moet betalen.

BERT : Hier, is dat 'm?

FAKTEUR : Ja, dat is 'm. Bedankt.

BERT : Voilà, da scheelt weeral als we volgende keer ons belastingen moeten betalen.

FAKTEUR : Merci hé mijnheer, en tot nog eens hé... *(af, kijkt verlangend naar de borrels.)*

BERT : Ja fakteur, tot één van de dagen.

GUSTAF : Da's ook ne knappe hé, die fakteur.

BERT : Die heeft het warm water uitgevonden, jong.

GUSTAF : Zouden die allemaal zo zijn, die fakteurs?

BERT : Ik kan dat moeilijk aannemen, want anders kon men op de post veel beter terug met duiven gaan werken.

CHRISTEL : Pa, schenk er nog eens eentje in...

BERT : Is dat nu al uit? Ziet dat ge niet aan de drank geraakt hé.

CHRISTEL : Zeg pa, twee borreltjes kan toch geen kwaad hé. En misschien kan ik dan den Dirk wat rapper vergeten. *(begint terug te schreien)*

BERT : Allee vooruit dan. Als dat helpt dan doe ik er nog een goed werk mee. Gij ook nog eentje, Staf?

GUSTAF : Allee, nog eentje.

BERT : Moet gij ook iemand vergeten misschien?

GUSTAF : Neenee, zover is het bij mij nog niet.

BERT : g'Hebt tegenslag, alletwee. De fles is leeg en ik heb hier niks staan dat er op trekt.

GUSTAF : Wacht, ik zal er bij mij thuis één gaan halen.

BERT : Neenee, laat maar. Ik zal eens rap tot op 't hoekske lopen zie. Staf, hou den boel hier efkens in 't oog hé, ik ben direkt terug. *(neemt jas en af)*

GUSTAF : Hebt gij daar nu serieus zoveel last van Christel?

CHRISTEL : Och, ik had het al nen tijd zien aankomen, maar nu dat het toch zover is, komt het toch nog hard aan.

GUSTAF : g'Hebt er precies niet te veel woorden aan vuil gemaakt. Ge waart zo rap terug thuis.

CHRISTEL : Het café was nog niet open toen we daar aankwamen, en toen heeft hij het maar ineens gezegd. En ik geloof dat hij verlegen werd toen ik begon te schreien,

want hij gaf me nog een briefje en hij is naar den tram gelopen. Hij moest op tijd in 't school zijn zei hij.

GUSTAF : En wat hebt gij dan gedaan?

CHRISTEL : Ik ben gewoon op de grond gaan zitten en heb voortgeschreeuwd, maar toen kwam er nen agent voorbij, en die vroeg wat er aan de hand was. Ik zei dat ik ziek was, en hij is dan met mij meegeweest tot aan den bushalt.

GUSTAF : En toen zijt ge maar naar huis gekomen?

CHRISTEL : Wat moest ik anders doen. Ik kon met zo'n schreeuwgezicht toch niet naar school gaan hé?

GUSTAF : Nee, da's waar. Blijft maar gerust een paar dagen thuis, maske. En probeert uw zinnen op iets anders te zetten. Moet ge een paar boeken van mij lenen?

CHRISTEL : Nee, ik heb er zelf genoeg.

GUSTAF : O ja, Suske en Wiske, da's waar!

CHRISTEL : Zeg, begint gij ook al?

GUSTAF : Neenee, dat was maar een grapje. Ik leer dat van uw vader.

CHRISTEL : Sinds dat die gaat doppen doet hij niets anders meer dan de flauwe plezante uithangen. Ik geloof dat die zijn eigen heel geire ziet.

GUSTAF : Ge wordt dat anders wel gewoon. Ik kom graag eens naar hier. Dan kan ik eens goed lachen.

CHRISTEL : Komt gij alleen maar voor onze pa naar hier?

GUSTAF : Zeg, wilt gij daar iets mee zeggen misschien?

CHRISTEL : Neenee, maar...

GUSTAF : Ge denkt toch niet dat ik voor uw ma kom, zeker.

CHRISTEL : Nee maar...

GUSTAF : Ik ben ne verstokte vrijgezel en dat zal ook wel zo blijven.

CHRISTEL : Ik wist dat wel Staf, maar ik wilde u maar eens plagen. (*lacht eens lichtjes*)

GUSTAF : Ge begint al te genezen zeker van uw liefdesverdriet?

CHRISTEL : Neenee, maar met u heb ik altijd graag geklapt, Staf. Gij zijt zo nogal ne zoete. En nogal dikwijls moet gij ons ma en onze pa aan 't verstand brengen wat ik hun wil zeggen. Naar mij luisteren ze niet veel. Hoe zou dat komen?

GUSTAF : Dat komt omdat die mensen gewoon zijn geweest om u iets bij te leren en die kunnen maar moeilijk begrijpen dat gij op een dag een beetje slimmer wordt dan zijzelf.

CHRISTEL : Gij geeft mij dan toch gelijk.

GUSTAF : Dat wil niet zeggen Christel, dat gij nu alles beter weet dan zij. Absoluut niet. Maar er zullen dingen zijn waar gij gelijk in hebt en er zullen dingen zijn waar zij gelijk in hebben.

CHRISTEL : Van ons ma krijg ik al wel eens gelijk, maar onze pa moet het altijd beter weten.

GUSTAF : Die geeft dat niet zo graag toe in 't openbaar, maar in zijn eigen houdt hij er toch rekening mee waar dat gij naartoe wilt. En als puntje bij paaltje komt legt hij er zich wel bij neer, is het niet?

CHRISTEL : Ja, als ge het zo beziet, dan kunt ge wel gelijk hebben. Maar waarom wil hij dat dan niet ineens toegeven?

GUSTAF : Hij moet toch laten zien dat hij den haan is, hier in dat kiekeskot. Ge kunt toch niet verlangen dat hij zijne nest gaat zitten kakelen hé.

CHRISTEL : (*lachend*) Dat zullen nogal eieren zijn die hij legt.

GUSTAF : Vindt gij hem nu zo'ne slechte vader, Christel?

CHRISTEL : Bah neen, maar soms is hij wat ouderwets hé.

GUSTAF : Ja, voor de jeugd is ieder ander gedacht dan dat van hun, ouderwets. Da's bij ons op 't fabriek ook zo.

(*Er wordt gebeld.*)

CHRISTEL : Dat zal onze pa zijn. Doet gij maar open Staf. Ik ga nog wat schreeuwen.

GUSTAF : Seffens denkt uw vader nog dat ge er nooit bovenop zult komen. (*Hij gaat opendoen. Staf en Bert terug op.*)

BERT : Zo'ne jenever wordt alle dagen duurder. Zou dat misschien ook van petrol gemaakt worden. (*Hij gaat naar Christel.*) Hier ben ik met uw medicijn hé meiske, ik hoop dat het helpt.

GUSTAF : Ik ga maar eens zien denk ik.

BERT : Gij zijt ook ne rare hé. Als de fles leeg is moet ge nog een borrel hebben, en als ik een volle heb dan zijt ge weg.

GUSTAF : Jammaar, ik mag niet te veel drinken hé, ik moet straks nog gaan werken.

BERT : Zijt maar zeker dat dit de laatste is die ge krijgt. Gij zuipt mij nog aan den arme.

GUSTAF : Ge doet al erger of ge lijdt honger, gij met uw twee inkomens.

BERT : Twee inkomens? Twee inkomens? Twee uitgevers heb ik hier! En dat allemaal met nen armzaligen dop van twee mensen.

GUSTAF : Achtereen gaat ge nog moeten gaan bijverdienen als ik u zo bezig hoor.